

A Faludi & Ignotus cég leleplezése Angliában

A brit baloldali irányzatú értelmiségi közvéleményből különleges érdeklődést váltott ki az a többhetes éles vita, amely a munkáspárt bevanista hetilapjának, a Tribune-nak a hasábjain indult el és zajlott le. A vitát elindító cikket a lap egyik magyar körökben is jól ismert főmunkatársa, Basili Davidson írta «Faludi úr esete» címen. Faludi «úr» alatt Faludi Györgyöt nevezte meg, akit éktelesen felejtlen háborús uszítása miatt keményen megrótt, pellengerre állított. Faludi György a magyar dolgozó nép ellen elkövetett és változatlanul azóta is folytatódó árulása azt az angol újságíró is felháborította, akit valóban nem lehet meggyanúsítani azzal, hogy a Magyar Népköztársaság iránt különösebb rokonszenvvel viseltetik. Mégis, a brit nép biztonsága, a világbéke megőrzése érdekében, lelkiismeretének parancsára

szükségét érezte, hogy Faludi «úr» hisztérikus publicisztikai megnyilatkozásai — vagy még helyesebben mondva —, formedvényei ellen feleljen szavát.

Ezek a publicisztikai «művek» a Londonban megjelenő Irodalmi Újság hasábjain jelentek meg. Davidson és a Tribune egyéb munkatársainak Faludi «úr» háborús uszító cikkei elleni tiltakozásai azonban nemcsak Faludit leplezték le, hanem irodalmi és politikai cimboráját, Ignotus Pált is, és általában az egész londoni apokrif «magyar» Irodalmi Újság gárdáját, az idegen zsoldos pénzzel eltartott újság anyagi és politikai hátterét.

Davidson cikkéből mindekelelt legújabb változatában ismerjük meg Faludi György «úr» szellemi és erkölcsi ábrázatát. Ez a tipikus esete ama olasz közmondás konkrét formában törté-

1958

FALUDI

György

1

no megváltozásának, amikor a fordítóból, a tradutoréból traditore, vagyis áruló lesz. Ebben az esetben már nemcsak Villon verseinek meghamisítója és árulója, hanem közönséges hazaáruló, népáruló.

Faludi ugyanis, angliai helyzetével visszaélve, az ottani Irodalmi Újság hasábjain nemcsak az ellen ágált, hogy a Kelet és a Nyugat, akár az ENSZ közgyűlésének keretében, akár a legmagasabb színvonalú államfői csúcserkeztelen megbeszélést folytasson a nemzetközi feszültség enyhítése, főleg a nukleáris háborúval való fenyegető veszély elhárítása érdekében, de egyenesen azt hirdette, hogy inkább jöjjön az egész emberiséget elpusztító atom- és hidrogénháború, mint a népek közötti békés együttélést biztosító kelet-nyugati egyezmény.

Kirohanásai a többi között Bevan politikája, a Tribune publicisztikai hangja ellen irányultak. A Tribune ugyanis ismert fenntartásaival ugyan, de mégis a legutóbbi hónapok feszült légkörében is cikksorozatot közölt a Munkáspárt legnevesebb baloldali politikusainak, publicistáinak tollából, amelyben változatlanul követelték a Szovjetunióval való sürgős tárgyalásokat, a Kínai Népköztársaság felvételét az ENSZ-be. Ez a cikksorozat felbőszítette Faludi »urat«, aki úgy látszik az ilyen tárgyalásoktól a saját anyagi egzisztenciájának megrendülését vagy teljes elvesztését félti. Ezért támadta Bevan és a Tribunet.

Basil Davidson éppen ezért gúnyosan nevezte el Faludit »úrnak«, ezzel is kifejezve azt, hogy se érzelmi, se politikai közönsége nem lehet azokkal az emberekkel, akik Nagy-Britanniában is szocialistáknak, vagy legalábbis haladó szellemű baloldaliaknak tekintik magukat.

Faludi és az Irodalmi Újság leleplezése kinos helyzetbe hozta mindenkéltű Ignótus Pált, a lap főszerkesztőjét, aki óvatossában ugyan, de az utóbbi hónapokban egyre inkább azt a politikát követte, amelynek tönusát Faludi határozta meg az Irodalmi Újság zenekarában. Különböző érdekekből igyekezett tehát személyi vonatkozásban elszakadó mozdulatot végezni Faludtól, igyekezett distanzírozni magát Faludi hisztérikus, háborús uszító politikájától.

Azonban szükségszerűen is beszaladt az Irodalmi Újság háttérében dolgozó sötét desperádók által kifestet nyarsba.

Eppen a Tribune hasábjain leplezte le Davidson mellett egy másik szocialista publicista, David Ross, hogy kik is finanszírozzák a nyilvánosság teljes kizárásával és a saját zsebüik céljára készült londoni Irodalmi Újságot. A lap anyagi megjelenését az amerikai »Congress for Cultural Freedom« című intézmény biztosítja. Davidson nyíltan megírta, hogy ez nem egyéb, mint »az amerikai hidegháború szervezete«.

David Ross, a Tribune másik munkatársa megvádolta Ignótust azzal, hogy teljesen el-

vesztette tájékozódását Nyugat-Európában. Nem is burkoltan, de nyíltan mondja meg ennek okát. Ignótus éppúgy, mint régebben a legfőbb áruló, Pálóczy Horváth György előadó körutat vállalt az említett amerikai hidegháborús szervezet felhívására és bőséges anyagi jutalmazás mellett.

Ignótus, mint a fába szorult fereg kénytelen védekezni, de mindhiába, mert a Tribune munkatársai bebizonyítják, hogy mennyire az amerikai hidegháborúnak a szervezete az őket és lapjukat finanszírozó »Congress for Cultural Freedom«. Idézték e lap hivatalos folyóiratából, az Encounterból, »amely annakidején helyeselte a Rosenberg-házaspár kivégzését«. Vajon

Ignotus komolyan gondolja, hogy egy ilyen fajta kiáltvánnyal egyetérthet az, aki magát szocialistának vallja? — kérdezi a Tribune.

Támadja David Ross Ignotust ama nyilatkozata miatt is, amelyet az arab országok függetlenségi harcáról tett. Rámutat arra, hogy az iraki kormányban a baiath szocialista párt látszik a legnagyobb erőnek. És ez reményt nyújt egy olyan fejlődésre, mely az arab nacionalizmust, az imperializmus elleni nemzeti felkelésből elviheti a szocialista mozgalom irányába. David Ross cikkét így fejezi be: »Az arab világ a szocializmus irányában halad, ugyanakkor amikor Mister Ignotus az ellenkező irányba csúszott el.«

A Tribune-nak kezünkbe került legutóbbi, augusztus 22-i száma még több cikkben foglalkozik a Faludi-Ignotus esettel. Ezekből még Davidsonnak Ignotushoz és Faludihoz intézett válaszából kívánok idézni néhány mondatot.

Felkéri Ignotust, használja fel befolyását arra, hogy lebeszélje egyes kártyárait arról, hogy »a Dulles vonalat annyira kritikátlanul nyeljük le, mint ahogy az Faludi még mindig teszi«. Viszont Faludihoz nem is szól személyesen válaszában, csak megemlíti, hogy Faludi viszontválasza teljesen hidegen hagyja őt, hiszen semmit sem vont vissza eredeti erősen közvetett vádaskodásából, amely májdnem direkt vád volt Aneurin Bevan ellen és mindazok ellen, akik támogatják az oroszokkal való közvetlen tárgyalások javaslatát, akiket újtársaknak nevez és akikről azt állítja, hogy mindent megtesznek, ami a Szovjetunió számára az adott helyzetben hasznos.

3

»Azt mondja — írja Basil Davidson —, hogy a Nyugat várja meg nyugodtan azt az időt, amely az ő szempontjából a tárgyalások tekintetében a legkedvezőbb és a legkedvezőtlenebb a Szovjetunió szempontjából. Igen, pontosan ez az, amit a hidegháború minden kereszteslovagja általában követelt. Vagyis várjuk meg, amíg a nyugatnémeteket felfegyverezzük, várjuk meg, amíg még több atombombánk lesz, várjuk meg, hogy megkapjuk a hidrogénbombát s most várjuk, amíg a hosszútávú rakéták dolgában is utolérjük az oroszokat. Ez az öngyilkosság politikája, ez John Foster Dulles politikája.«

Az így feltett kérdésben, persze benne van a felelet, mégpedig Faludiekra nézve lesújtó felelet. A magunk részéről csak annyit fűznénk hozzá ehhez a vitához, hogy Faludi György, Ignotus Pál és hasonló barátaik, amikor Magyarországon tevékenykedhettek, ugyanazok voltak, mint ma. Ugyanannak az öngyilkos politikának ügynökei voltak Magyarországon is, mely most annyira felháborít néhány józanabb angol publicistát. Csak éppen akkor a magyar nép rovására próbálták alkalmazni öngyilkos politikájukat. Talán most már jobban megértik a Themze partján is, hogy a mi népünk ezt az öngyilkos politikát nem volt hajlandó elfogadni s úgy bánt el a politika ügynökeivel, ahogy megérdemelték, s ahogy a magunk és az egész világ békeje megkívánta.

Parrogi György

